

Nr 28, poz. 153, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, Nr 137, poz. 887 i Nr 162, poz. 1118 oraz z 1999 r. Nr 60, poz. 636);

- 6) ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o ubezpieczeniu społecznym duchownych (Dz. U. Nr 29, poz. 156, z 1990 r. Nr 36, poz. 206, z 1991 r. Nr 104, poz. 450, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, z 1996 r. Nr 100, poz. 461, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, z 1998 r. Nr 137, poz. 887 i Nr 162, poz. 1118 oraz z 1999 r. Nr 60, poz. 636).

Art. 62. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 45 pkt 3, art. 50 ust. 3 i art. 56, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia;
- 2) art. 40, który wchodzi w życie z dniem 1 października 2003 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1674

USTAWA

z dnia 30 października 2002 r.

o zaopatrzeniu z tytułu wypadków lub chorób zawodowych powstałych w szczególnych okolicznościach.

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) rodzaje wypadków powstałych w szczególnych okolicznościach, uzasadniających przyznanie świadczeń;
- 2) rodzaje świadczeń z tytułu wypadków i chorób zawodowych powstałych w szczególnych okolicznościach;
- 3) zasady przyznawania świadczeń, ustalania ich wysokości oraz zasady wypłaty świadczeń;
- 4) zasady finansowania świadczeń.

Art. 2. 1. Za wypadek uzasadniający przyznanie świadczeń uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło:

- 1) przy ratowaniu innych osób od grożącego im życiu niebezpieczeństwa;
- 2) przy chronieniu własności publicznej przed grożącą jej szkodą;
- 3) przy udzielaniu przedstawicielowi organu państwowego lub organu samorządu terytorialnego pomocy przy spełnianiu czynności urzędowych;
- 4) przy ściganiu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa lub przy chronieniu innych osób przed napaścią;
- 5) przy wykonywaniu funkcji radnego lub członka komisji rady wszystkich jednostek samorządu terytorialnego albo przy wykonywaniu przez softysa czynności związanych z tym stanowiskiem;
- 6) przy wykonywaniu funkcji ławnika w sądzie;
- 7) w czasie zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych realizowanych przez jednostki organizacyjne systemu oświaty, zajęć w szkole wyższej

lub zajęć na studiach doktoranckich albo w czasie odbywania praktyki przewidzianej organizacją studiów lub nauki;

- 8) przy pracy w Ochotniczych Hufcach Pracy na innej podstawie niż umowa o pracę;
- 9) przy pracy wykonywanej w ramach terapii zajęciowej w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej oraz publicznych zakładach opieki zdrowotnej;
- 10) przy wykonywaniu bezpośredniej ochrony przed klęskami żywiołowymi;
- 11) przy wykonywaniu funkcji członka komisji powołanej przez organ państwowy lub organ samorządu terytorialnego do przeprowadzenia wyborów lub referendum.

2. Za chorobę zawodową uprawniającą do świadczeń przewidzianych w ustawie uważa się chorobę określoną w wykazie chorób zawodowych, o którym mowa w art. 237 § 1 pkt 2 Kodeksu pracy, jeżeli została spowodowana działaniem czynników szkodliwych dla zdrowia występujących w środowisku pracy lub sposobem wykonywania pracy, przy wykonywaniu zajęć lub pracy, o których mowa w ust. 1 pkt 7 i 8.

Art. 3. 1. Osobom, które stały się niezdolne do pracy wskutek wypadku w szczególnych okolicznościach, o których mowa w art. 2 ust. 1, przysługuje:

- 1) renta z tytułu niezdolności do pracy;
- 2) jednorazowe odszkodowanie;
- 3) świadczenia zdrowotne określone w ustawie z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 i Nr 75, poz. 468, z 1998 r. Nr 117, poz. 756, Nr 137, poz. 887, Nr 144, poz. 929 i Nr 162, poz. 1116, z 1999 r. Nr 45, poz. 439, Nr 49, poz. 483, Nr 63, poz. 700, Nr 70,

poz. 777, Nr 72, poz. 802, Nr 109, poz. 1236 i Nr 110, poz. 1255 i 1256, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 18, poz. 230, Nr 95, poz. 1041 i Nr 122, poz. 1311 i 1324, z 2001 r. Nr 8, poz. 64, Nr 52, poz. 539, Nr 88, poz. 961, Nr 97, poz. 1050, Nr 126, poz. 1382 i 1384 i Nr 154, poz. 1796 i 1801 oraz z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 83, poz. 749 i Nr 153, poz. 1271) w zakresie niezbędnym do leczenia następstw wypadku lub choroby zawodowej, pod warunkiem że osoby te nie są objęte powszechnym ubezpieczeniem zdrowotnym.

2. Osobie, która poniosła koszty pogrzebu osoby poszkodowanej wskutek wypadku lub choroby zawodowej albo osoby pobierającej rentę na podstawie ustawy, przysługuje zasiłek pogrzebowy.

3. Świadczenia określone w ust. 1 przysługują również osobie, która stała się niezdolna do pracy wskutek choroby zawodowej powstałej w związku z wykonywaniem zajęć lub pracy, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 7 i 8.

4. Członkom rodziny osób, które zmarły wskutek wypadków, o których mowa w art. 2 ust. 1, oraz członkom rodziny osób, które zmarły wskutek choroby zawodowej, przysługuje renta rodzinna i jednorazowe odszkodowanie.

5. Członkami rodziny są małżonek, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka, dzieci przysposobione, przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, w tym również w ramach rodziny zastępczej, rodzice, osoby przysposabiające, ojczym i macocha, jeżeli spełniają warunki do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 38, poz. 360, Nr 70, poz. 774, Nr 72, poz. 801 i 802 i Nr 106, poz. 1215, z 2000 r. Nr 2, poz. 26, Nr 9, poz. 118, Nr 19, poz. 238, Nr 56, poz. 678 i Nr 84, poz. 948, z 2001 r. Nr 8, poz. 64, Nr 27, poz. 298, Nr 85, poz. 924, Nr 89, poz. 968, Nr 111, poz. 1194 i Nr 154, poz. 1792 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 199, poz. 1673), zwanej dalej „ustawą o emeryturach i rentach z FUS”.

6. Prawo do jednorazowego odszkodowania przysługuje członkom rodziny spełniającym warunki do uzyskania renty rodzinnej w dniu śmierci osoby, która uległa wypadkowi lub zachorowała na chorobę zawodową.

Art. 4. 1. Osobie, która stała się niezdolna do pracy całkowicie lub częściowo wskutek wypadku w szczególnych okolicznościach, o których mowa w art. 2 ust. 1, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy: na stałe — jeżeli niezdolność do pracy jest trwała, lub na okres wskazany w decyzji organu rentowego — jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

2. Osobie, która doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem w szczególnych okolicznościach, o których mowa w art. 2 ust. 1, przysługuje jednorazowe odszkodowa-

nie z tytułu tego uszczerbku, jeżeli osoba ta wskutek wypadku stała się całkowicie niezdolna do pracy.

3. Renta i jednorazowe odszkodowanie, na warunkach, o których mowa w ust. 1 i 2, przysługuje również osobie, która zachorowała na chorobę zawodową w związku z wykonywaniem zajęć lub pracy, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 7 i 8.

4. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do jednorazowego odszkodowania przysługującego osobie, która uległa wypadkowi w szczególnych okolicznościach lub zachorowała na chorobę zawodową, albo członkom rodziny pozostałym po osobie, która zmarła wskutek wypadku lub choroby zawodowej, stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673).

Art. 5. 1. Zasiłek pogrzebowy przysługuje osobie, która poniosła koszty pogrzebu:

- 1) osoby, która zmarła wskutek wypadku lub choroby zawodowej;
- 2) osoby pobierającej rentę na podstawie ustawy lub członka jej rodziny.

2. Od członków rodziny, o których mowa w ust. 1 pkt 2, nie wymaga się spełnienia warunków do uzyskania renty rodzinnej.

3. W razie zbiegu prawa do zasiłku pogrzebowego na podstawie ustawy z prawem do zasiłku pogrzebowego lub do świadczenia w wysokości zasiłku pogrzebowego na podstawie odrębnych przepisów — zasiłek pogrzebowy lub świadczenie pieniężne przysługuje na podstawie przepisów odrębnych.

4. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do zasiłku pogrzebowego stosuje się ustawę o emeryturach i rentach z FUS.

Art. 6. 1. Świadczenia, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, nie przysługują osobie poszkodowanej wskutek wypadku, który nastąpił z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa tej osoby.

2. Świadczenia, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, nie przysługują również osobie poszkodowanej, która będąc w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających lub substancji psychotropowych przyczyniła się w znacznym stopniu do spowodowania wypadku, o ile powyższy stan został udokumentowany w aktach sprawy przez odpowiednie organy policji lub prokuratury.

Art. 7. Renta z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem w szczególnych okolicznościach, o których mowa w art. 2 ust. 1, lub chorobą zawodową, o której mowa w art. 2 ust. 2, oraz renta rodzinna wynosi 120% najniższej odpowiedniej renty określonej w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Art. 8. 1. W razie zbiegu prawa do rent określonych w ustawie wypłaca się jedną rentę — wyższą lub wybraną przez osobę uprawnioną.

2. W razie zbiegu prawa do renty określonej w ustawie z prawem do emerytury lub renty przysługującej na podstawie odrębnych przepisów wypłaca się jedno świadczenie — wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do osób pobierających uposażenie w stanie spoczynku przyznane ze względu na wiek, z powodu choroby lub utraty sił albo uposażenie rodzinne.

Art. 9. W sprawach rent z tytułu niezdolności do pracy oraz rent rodzinnych nieuregulowanych ustawą stosuje się odpowiednio przepisy o emeryturach i rentach z FUS dotyczące:

- 1) postępowania w sprawach rent i wypłaty rent;
- 2) orzekania o niezdolności do pracy;
- 3) powstania i ustania prawa do rent;
- 4) zmian w prawie do rent;
- 5) egzekucji, potrąceń ze świadczeń oraz zwrotu należnie pobranych rent;
- 6) zawieszania lub zmniejszania rent;
- 7) waloryzacji rent;
- 8) podziału renty rodzinnej oraz przywrócenia prawa do renty rodzinnej, jeżeli prawo do tej renty uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy.

Art. 10. Niezdolność do pracy oraz jej związek z wypadkiem w szczególnych okolicznościach, o których mowa w art. 2 ust. 1, lub chorobą zawodową, o której mowa w art. 2 ust. 2, związek śmierci z takim wypadkiem lub chorobą ustala lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej „lekarzem orzecznikiem”. Lekarz orzecznik ustala również stały lub długiotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z takim wypadkiem lub chorobą zawodową.

Art. 11. 1. Osoba ubiegająca się o świadczenia z tytułu wypadku w szczególnych okolicznościach, o których mowa w art. 2 ust. 1, zobowiązana jest dołączyć do wniosku dokumentację wypadku, a osoba ubiegająca się o świadczenie z tytułu choroby zawodowej — decyzję o stwierdzeniu choroby zawodowej.

2. W sprawach zgłaszania i stwierdzania chorób zawodowych w stosunku do osób, które zachorowały na chorobę zawodową w związku z wykonywaniem zajęć lub pracy, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 7 i 8, stosuje się odpowiednio przepisy, o których mowa w art. 237 § 1 Kodeksu pracy.

3. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonuje oceny okoliczności i przyczyn wypadku w szczególnych okolicznościach oraz wydaje decyzję w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do wniosku o przyznanie świadczeń z tytułu choroby zawodowej.

Art. 12. 1. Świadczenia określone w ustawie są finansowane ze środków budżetu państwa.

2. Świadczenia, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, w ust. 4 oraz w art. 5, przyznaje i wypłaca Zakład Ubezpieczeń Społecznych na wniosek osoby uprawnionej do tych świadczeń.

3. Wniosek w imieniu uprawnionego może zgłosić również jego pełnomocnik.

4. Od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego.

5. Świadczenia, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3, są finansowane ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw zdrowia.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1675

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia 7 listopada 2002 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie stanowisk, zaszeregowania, kwalifikacji oraz szczegółowych zasad wynagradzania pracowników izb morskich.

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich (Dz. U. Nr 58, poz. 320,

z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1989 r. Nr 33, poz. 175 i Nr 35, poz. 192 oraz z 2000 r. Nr 120, poz. 1268) zarządza się, co następuje:

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej — gospodarka morską, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 32, poz. 302).

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie stanowisk, zaszeregowania, kwalifikacji oraz szczegółowych zasad wynagradzania pracowników izb morskich